Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

den 22de og 23de Maj 1875.

(Sluttet.)

Ældste Lyman sagde, han kunde sige ligesom Præs. Smith, at det gjorde ham ondt ikke at kunne tale til de Forsamlede i deres eget Sprog, og vilde paa Grund heraf kun gjøre nogle faa Bemærkninger. Talte derpaa om Grunden til Ældsternes Udsenden fra Zion forat prædike Evangeliet, som var en Guds Kraft til Saliggjørelse for alle dem, som vilde tro og adlyde sammes Principer. Evangeliet var til Liv og Frelse for dem, som vilde annamme og efterleve det, men til Død og Fordærv for dem, som forkastede det. Talte derefter om dets Følger og Virkninger. Det havde bragt Tusinder ud fra disse Lande, hvor de havde været stillede under meget ugunstige Forhold og vare komne til et Frihedens Land, hvor de kunde erhverve sig sit rigelige Udkomme og nyde Glæde og Tilfredshed i Herren.

Ældste John H. Smith sagde omtrent Følgende: Jeg skulde ønske til Gud, mine Søskende, at jeg besad Tro nok til at tale i Tungemaal, saa at jeg kunde betjene mig af Eders eget Sprog til at udtrykke de Følelser, som brænde i mit Bryst. Hvilke Velsignelser henhøre ikke til Evangeliet? Hvilken Fred, Tilfredshed og indre Ro bringer det ikke dem, som efterleve dets hellige og dyrebare Principer? Hvor glad føler ikke den sig, som ved Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse er bleven et Medlem af Guds Rige og Kirke paa Jorden og saaledes bærer et levende Vidnesbyrd hos sig, at dette virkelig er Tilfældet. Jeg vil kun sige: Holder fast ved, hvad I have annammet, viser i Eders Gjerninger, at I ære Eders hellige Religion. Værer ydmyge for Herren, venlige og forekommende mod hverandre, søger efter bedste Evne at fremme Herrens Gjerning i disse nordlige Lande, og I ville føle

Eder storligen velsignede af Ham. Amen.

Ældste John Frantzen sagde, det var et stort Værk, vi vare meddelagtige i, og han vidste, det vilde bringe os Frelse i Guds Rige, om vi kun forbleve trofaste indtil Enden. „Mormonismen" var det Eneste, der kunde bringe os de Forjættelser, som vare lovede Fædrene fordum, og som gjennem Præstedømmet skulde overføres paa Børnene. Talte om den herskende Uvidenhed hos Fremmede angaaende denne besynderlige Fremtoning, kaldet „Mormonisme". Aarsagen hertil var imidlertid ikke den, at dens Forkyndere sparede sin Røst med Hensyn til at fremlægge dens Principer for dem, men Grunden laa i, at Størstedelen af Menneskene vare uvillige til at lytte til Herrens Tjeneres Røst. Var stedse glad ved at kunne vidne for baade Hellige og Fremmede, at Jos. Smith og Brigham Young vare sande Guds Profeter, og at Sidstnævnte holdt Præstedømmets Nøgler paa Jorden i vor Tid.

Ældste Gustafson fremstod og udtrykte sin Glæde over at være forsamlet med de Hellige i Kjøbenhavn. Sagde, at ved at betragte denne Forsamling, som sad foran ham, kom han til at tænke paa, at vi vare Guds Børn og hans Skabninger. Himlens Fader havde paabegyndt den store Husholdning, om hvilken Profeterne havde talet saa meget. Var selv glad ved at være en Medarbejder for denne store Gjerning, der havde til Formaal at ophøje og forædle Menneskene. Fordi vi troede og prakticerede Lærdomme, som indeholdes i Bibelen, vare vi udsatte for Forfølgelse af ildesindede Mennesker og maatte taale Verdens Haan og Foragt. Dog var det os en stor Tilfredsstillelse og Glæde at vide, at det var for Evangeliets og Kristi Skyld, vi lede alle disse Ting. Saaledes var det ogsaa i gamle Dage, de Hellige maatte taale Alt, ja endog Døden og vare dog villige til ligesom Frelseren at bede til Faderen for dem, som forfulgte og bespottede dem. Ønskede sluttelig, at alle Oprigtige maatte komme til at forstaa og adlyde Sandheden.

Præf. C. G. Larsen var glad ved at se saa Mange forsamlede. Sagde, Herren havde lagt en Plan for Mennesket, hvorefter man selv kunde udvirke sin egen Saliggjørelse. Tolkede her nærmere Evangeliets første Principer. Vi troede paa en Gud, der havde et Legeme som vi, dog med den Forskjel, at hans Legeme var udødeligt og herliggjort, medens vort var Døden underkastet og trængte til en større Forbedring. Den Gud, hvem vi troede paa, var mægtig til at gjøre de samme Mirakler og Undergjerninger nu som i forrige Dage, en Gud, som er evig og uforanderlig Hvis han ikke talte til Menneskene, var det fordi de vare onde og ugudelige. Som Bekræftelse herpaa siger den gamle Profet: „Eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse mellem Eder og Eders Gud." Smaa Børn vare uskyldige — vare fri for Synd, som er Lovens Overtrædelse. Uden man derfor ydmygede sig og blev som et lille Barn, kunde man ikke indkomme i Himmeriges Rige.

Koret sang: „Stor Herren er og til hans Pris."

Taksigelse af Ældste C. W. Mohr.

Mødet fortsattes om Aftenen Kl. 7.

Koret sang: „Højt Zions Banner vajer."

Bøn af Ældste Joh. A. Bruun.

Koret sang: „Almagts Gud, vi for din Throne."

Ældste C. N. Freeman sagde, det var med underlige Følelser, han fremstod og talte til de Hellige. Der var en Fø-

lelse, som altid gjorde sig gjældende, naar man var blandt Brødre og Søstre, som man ikke fandt i Verden. Han var udsendt forat prædike det evige Evangelium, der var bleven gjengivet Jorden ved Profeten Jos. Smith, hvem han bevidnede var en Herrens Tjener og et Redskab i Guds Haand til at grundlægge hans Kirke og Rige paa Jorden i vor Tid for aldrig mere at blive borttaget. Talte om de Hellige i Zion og om den Enighed, som viser sig iblandt dem. Ligeledes berørte han Indianernes Omvendelse til Sandheden, hvilket han betragtede som et stort Mirakel, da man maatte erindre, at de selv frivillig kom frem og forlangte at blive døbte af Kirkens Ældster, paaskyndede hertil efter deres eget Sigende af overnaturlige Væsener. Opmuntrede slutteligde Hellige til at være trofaste og udholdende i deres Prøvelser.

Ældste M. H. Hardy ønskede, at Gud vilde velsigne de Forsamlede, og at Præs. Smiths Bemærkninger maatte blive fuldbyrdede, saa at Sandheden maatte udsprede sig vidt og bredt, og haabede at mange af de trofaste Hellige snart maatte faa Lejlighed til at drage hjem til Zion.

Ældste N. Anderson var stedse taknemlig mod Herren, fordi han havde forundt ham Naade til at komme til Kundskab om hans Gjerning. Han vidste, at de Hellige glædede sig over den samme Velsignelse fra vor himmelske Fader. Var ligeledes glad for det Privilegium, han havde, at komme tilbage til disse Lande og vidne om Sandheden for vore Medmennesker, hvis Pligt det var at undersøge vore Lærdomme, eftersom vi gjorde Paastand paa, at de vare de samme, som Frelseren lærte sine Disciple fordum. Sagde, at hvad der var bleven talet her idag, havde været talet ved den Helligaands Kraft, saa at de Oprigtige derved kunde blive overbeviste om Sandheden af, hvad der var bleven dem forkyndt. Ønskede, at vi Alle maatte forblive trofaste og tilsidst blive frelste i Guds Rige.

Ældste P. C. Geertsen troede, eftersom han havde handlet i Egenskab af Tolk, ikke at ville faa Lejlighed til at tale videre idag, men vilde dog efter Opfordring staa frem og udtale nogle af sine Følelser. Sagde, at Menneskene havde saa mange Ting at sige om de Sidste Dages Hellige, men han følte, at den Forsamling, han havde for sig idag, var ligesaa pæn som nogen anden, osv. Vi vare komne her i en Prøvestand, og skulde derfor benytte vor Tid paa bedste Maade. Skulde søge at forbedre os i alle gode Ting og saaledes her lægge Grundvolden til vor fremtidige Lykke. Talte derpaa om Belønningen for de Trofaste. Sagde, at han kunde bringe de tilstedeværende Sødskende sin Hilsen fra de Hellige i Aarhus Konference, og afgav et godt Vidnesbyrd om Missionærerne, som havde arbejdet i Forening med ham.

Præs. C. G. Larsen var glad ved atter at se de Hellige. Sagde, vi havde en udødelig Sjæl, som, naar Legemet nedlægges i Graven, strax gaar over i en anden Sfære. Vore kjødelige Legemer vilde vi igjen modtage i Opstandelsen i en herliggjort og udødelig Tilstand, og nyde det Privilegium at bebo denne Jord, saafremt vi havde vist Lydighed til Evangeliets Principer og stedse vare forblevne vore Pagter tro, som vi havde indgaaet med Herren i Daabens Vande. Ved at betragte Verden og al den Ugudelighed og Fordærvelse, som der findes, nødtes vi til at tro, at Herrens Langmodighed snart vilde ophøre. De skulde derfor omvende sig og komme til at forstaa Guds Hensigter med dem og os Alle. Hvis de derimod ikke vilde omvende sig fra deres syndige Levnet, men vedblive at forkaste

Evangeliet, vilde Herrens Straffedomme, hvorom de gamle Profeter have talet, blive udgydt over de ugudelige Nationer. Evangeliet vilde blive borttaget fra dem, og de vilde blive overladte til sig selv. Kampe og Stridigheder vilde tilsidst ødelægge Nationerne aldeles, og da vilde hin Profeti opfyldes, som siger, at hver den, som i de Dage ikke vil optage Sværd imod sin Næste, skal fly til Zion. Det var rimeligvis den sidste Konference her i Staden, hvor han havde Anledning til at bære sit Vidnesbyrd om Sandheden af „Mormonismen", og han vidste, at Ingen kunde fratage ham dette Vidnesbyrd, uden han selv ved sin egen Fremfærd kunde tabe det Lys, han havde annammet. Gav de Hellige nogle gode Raad og Formaninger; isærdeleshed henvendte han sine Bemærkninger til de emigrerende Hellige, hvem han sagde skulde gaa op til Zion med de rette Hensigter og i det rette Øjemed.

Præs. K. Petersen ønskede at benytte den lille Tid, der var tilbage. Han glædede sig over den gunstige Lejlighed, vi havde havt til at være forsamlede i Egenskab af en Konference. Talte derefter om nogle af de Profetier, som skulde opfyldes i Fremtiden, og anførte som Bevis paa deres Gaaen i Opfyldelse, at hvad der fordum var bleven talet og spaaet af Herrens Tjenere, var til Punkt og Prikke bleven opfyldt. Talte ligeledes om det store Ansvar, som paahvilede denne Slægt, eftersom Evangeliet blev tilbudt Menneskene i vor Tid, og de saaledes havde Lejlighed til at forkaste eller annamme det. Sagde, vi kunde ikke vente at blive elskede af Verden, thi vi vare udgangne fra Verden, og den elskede sit Eget; dog skulde Evangeliet prædikes for den ganske Verden til et Vidnesbyrd.

Koret sang: „Syng, Zion, o syng for vor Fader med Bøn."

Taksigelse af Præs. K. Petersen.

Joh. A. Bruun.

Her og hisset.

(Af Blanche Beechwood i „Womans Exponent.")

Hvor ofte høre vi ikke saadanne Udtryk som: „Den nærværende Tid er vor, Fremtiden kjende vi ikke, det er Altsammen Uvished, indhyllet i den dybeste Hemmelighedsfuldhed." Man skulde være omhyggelig ved Anvendelsen af sine Ord og ikke falde i Traditionens og den svundne Opdragelses Kanal, forglemmende Aabenbaringens Lys, der er opgangen over os, samt at et guddomligt Sendebud er bleven sendt forat sige os, at vi ere her med vor egen Villie. Vi ere ikke ladte i Mørke og Uvidenhed desangaaende, men ere blevne mere særlig begunstigede. Hele den lærde Kristenhed har ikke aabenbaret det simple Faktum, at vi havde en Forudtilværelse. Selv den begavede og udødeliggjorte Byron viser dette i sin berømte Bøn, der er et af de smukkeste Digte, som nogensinde er skrevet, idet han siger:

„Uden min egen Villie jeg kom."

Vi ere her i et vist Øjemed, enhver En af os, vi ere her forat vise vor Retskaffenhed for de høje Himle, forat udvikle de Evner, som ere nedlagte i vor Natur og gjøre god Brug af vor Tid til at udføre vor Faders Værk. Ikke at misbruge eller forsømme vor Lejlighed til Frem-

gang. Indrette vi vort Liv her overensstemmende med det herefter, idet vi stadig have det Maal for Øje at udføre et Arbejde, hvorover vi ikke behøve at skamme os, naar vi gaa tilbage til vor Faders Nærværelse. Vi maa da afgive en Beretning, uden nogen Hjælp af Andre, uden Venners Indflydelse og uden at støtte sig paa en Andens Tro eller stole paa en Andens Kundskab, vore egne Handlinger, vore egne Fortjenester maa tale for sig selv. Det staar os frit at hjælpe hinanden her, at udrække en hjælpende Haand til den Svage og Vildfarende, og hvor venlige, milde og barmhjertige skulde vi ikke være for ikke at lægge et Straa ivejen for dem. Men ved bestandig omhyggelig at vaage over deres Vel, der omgive os, eller som ere betroede vor Omsorg og Ledelse, vise vi vor sande Godhed ved naturlige Barmhjertighedsgjerninger; vi skulde styrke, trøste og opholde dem, hvis Hjerte bløder af Sorg, og erindre dem om det Liv herefter, som vil være til Fred og Hvile for dem, som have et godt Regnskab at aflægge. Saaledes kunne vi berede os et blødt Leje for vore Hoveder, naar Dagen kommer, da vi maa nedlægge vort Legeme i Graven. Vi skulde stedse vise hin milde Barmhjertighed, som er saa nødvendig, ligeledes rose, hvor vi kunne, dadle, hvor vi maa, være oprigtige i vor Sorg over en Fejl, glæde os uden Misundelse over en Dyd, vove at staa alene, om det er nødvendigt, og have tilstrækkelig moralsk Mod til at forkaste det Slette. Og omendskjøndt Nogle hade, bespotte og udle os, ville vi ikke fejgt gaa frem med Folkelighedens rivende Strøm; omendskjønt Verden lydelig fordømmer os, og skjøndt vi lide Uret, skue vi fremad til det store Herefter.

Skulle vi da være bedrøvede for de Trængsler og Besværligheder, som vi sejrrig have gjennemgaaet, for nogen kroget Sti, som vi alene have betraadt? Vil der ikke blive Glæde i vore Hjerter for den Erfaring, vi have vunden, for den Sejr, vi have opnaaet.

Mødre og Søstre, vi ere en stor Armés Pionérer, som lære at kjæmpe for Liv mod dets opponerende Elementer; og for alle de Bedrøvede, for alle de Svage og Uagtsomme er der én Udvej, som aldrig fejler; lad dem derfor vende sig fra deres Haabs sønderbrudte Afgud, fra det brudte Forbillede til det usvækkede Lys, som kastes tilbage fra den evige Kjærlighed, der aldrig svigter. Dog erindrer, at al sand Kjærlighed bringer sin Byrde saavelsom sin Glæde, men lad Ham altid være nærmest, hans Stemme altid klarest at høre, lettest at forstaa, kjærest at følge; hvad Han ønsker, skulde vi omhyggelig udføre. Guds Røst er ingen uartikuleret Lyd, men en levende Røst, hvis „Ve de Ugudelige" er ligesaa væsentlig og nødvendig som hans „Kommer hid til mig, alle I, som arbejde og ere besværede! jeg vil give Eder Hvile."

Nærværende Tid er god, hvis vi kun forstode os selv, og vi lære det dagligen, vi lære det ved at gjøre Vel mod Andre; Fremtiden er vor, vi tilhøre den, vi ville visselig faa Lejlighed til at tage Del i den; og om vi blot kunne fuldstændig berede os her, opmuntre og gladgjøre Andre, som maatte blive trætte paa Vejen, samt gavne Menneskeheden ved at fremme sand Kundskab, ville vi isandhed blive rigelig erstattede og erholde en herlig Belønning i det store Herefter.

Græshopperne i Nordamerika.

(Fra „Dagens Nyheder".)

Den 17de Maj, skrive „Fædrelandet" og „Emigranten", der udkomme i Chikago, har Guvernøren i Missouri udstedt en Proklamation, i hvilken han opfordrer Folk i Staten til Thorsdagen den 3die Juni at holde en almindelig Bods- og Bededag. Han gjør dette, fordi der daglig indløber Efterretninger til ham fra alle Kanter af Staten om den almindelige Ødelæggelse, som truer Staten fra Græshopperne, hvis Mængde er saa stor, at den truer med ganske at ødelægge Aarets Avl, hvoraf Følgen vil blive almindelig Nød, Elendighed og maaske Hungersnød. Intet uden Forsynets Beskyttelse, siger Guvernøren, kan redde Statens Indvaanere fra den truende Hjemsøgelse, og han opfordrer derfor Folket til samlet at opsende Bønner til Gud om hans Hjælp og Beskyttelse.

Fra den nordlige Del af Missouri meddeles der, at Græshopperne have gjort betydelig Skade i Kountyerne omkring Kansas City; i Clay Kounty var Hveden paa flere Steder ganske ødelagt og Majsen fortæret lige til Rødderne. I Casch Kounty var Tilstanden den samme, og i Clinton Kounty saavelsom i de andre tilstødende Kountyer var den anrettede Skade ligesaa stor. I disse Kountyer var Halvdelen af Majs og Havre og de to Trediedele af Hveden ødelagt. Forat gjøre Ulykken større, meddeles der fra de samme Egne, at uhyre Sværme af Chinch Bugs fløj omkring og hjalp Græshopperne i deres Ødelæggelsesværk. I Kansas City vare Gjærderne sorte af Græshopper.

Ogsaa fra Kansas lyde Efterretningerne lige sørgelige. Farmerne gjorde Alt, hvad de kunde, forat ødelægge Græshopperne, dels ved at kjøre svære Valser over dem, dels ved at drive dem i Grave og brænde eller begrave dem, men ligeoverfor den uhyre Mængde Græshopper lader det til, at disse Midler kun forslaa lidt. Trænet fra Leavenwork paa Kansas-Pacific-Banen var blevet forsinket to Timer paa Grund af den Mængde Græshopper, det havde at passere. En af Betjentene paa Trænet sagde, at der var Græshopper langs hele Banen ligetil Kolorado, og at de vare tykkest mellem Lawrence og Denwer.

Derimod ser det ud til, at Nebraska og Iowa iaar ville blive forskaanede for Græshoppernes Ødelæggelser. Fra Minnesota lyde Beretningerne ogsaa bedre. Rigtignok udklækkes der i den øvre Minnesotadal en Mængde Græshopper, men det er dog en afgjort Sag, at en Mængde af deres Æg iaar er bleven ødelagt, og der er derfor Haab om, at Ødelæggelsen ikke vil blive saa stor som forrige Aar, medens det derimod lader til, at Græshoppernes Hovedstyrke iaar holder sig i Kansas og Missouri, en 5 à 600 Mil Syd for Minnesota.

Senere Efterretninger meddele, at i det vestlige Missouri og Kansas er en Strækning af 10,000 Kvadratmil ødelagt af Græshopperne. I en Længde af 300 Mil og en Bredde af c. 150 Mil strækker Ødelæggelsen sig, og Farmerne, som se deres Marker ødelagte af Landeplagen, ere meget mistrøstige. Ødelæggelsen bliver Dag for Dag større, og Hvede-, Havre- og Kløvermarker, som for nogle Dage siden stode særdeles lovende, ere nu aldeles ødelagte og bare. Ligesaa gaar

det med Majsmarkerne. Saasnart Majsen kommer op, kaste Græshopperne sig over den og ødelægge den. Ogsaa Engene ødelægges af Græshopperne, saa at Kvæget ikke kan finde Græs nok og udsultes. Paa nogle Steder maa man forat holde Liv i Kreaturerne fælde Træerne; paa andre Steder har man drevet Kreaturerne bort fra den saaledes ødelagte Egn. Da Græshoppeungerne efter kyndige Folks Formening neppe ville faa Vinger førend i Midten af Juni, er der altsaa endnu 3 á 4 Uger tilbage, i hvilken deres Ødelæggelser ville vedvare i det Distrikt, som de nu hærje.

Fra Osaga i Kansas meldes, at da Græsgangene ere ødelagte, saa at Kreaturerne ikke kunne finde Føde, er Nøden blandt Farmerne meget stor. Paa et Sted samlede en Del Farmere sig, brøde med Magt ind i en Melmølle og borttoge 60 Sække Mel, idet de sagde, at de hverken havde Mad eller Penge, og at de hverken vilde lade deres Familier sulte eller selv sulte, saalænge der var Mulighed forat faa Mad, selv om man maatte tage den med Vold. Den 19de Maj meddeles der ogsaa fra Manitova, den britiske Provinds, der ligger nordenfor Minnesota, at der dersteds udklækkes Græshoppeunger i massevis.

Sioux-Indianerne.

(Fra „Dagens Nyheder".)

New Yorkerbladene fortælle om en Sammenkomst, som den 18de Juni fandt Sted i Washington mellem Delegerede for Sioux-Indianerne og den amerikanske Regjerings Kommissær forat forhandle om Salget af „the black-hills" („de sorte Høje"). Indianerne mødte alle smykkede med Fjær og Ædelstene og tatoverede. Først ankom Cheyienne-Indianerne og bleve indførte til Regjeringens Kommissær efter deres Rangfølge: „Enhjørning" først. De vare ledsagede af en Tolk, William Fiedler, som i 22 Aar har boet blandt dem; som Barn blev han bortført af Indianerne, der myrdede hans Fader, Broder og tvende Søstre. Faa Øjeblikke efter blev „den spraglede Hale" og hans Ledsagere førte ind. „Den spraglede Hale" bar en sort Silkehat, og da han traadte ind, sagde han paa meget godt Engelsk: „Hvorledes behage De at befinde Dem, mine Herrer?" Lidt efter ankom „den røde Sky" og Ogallaerne, som trykkede de Tilstedeværende i Haanden, men kun sagde „Haou". Kommissær Smith henvendte derpaa et Par Ord til de Forsamlede: „Jeg haaber," sagde han, „at I ville blive tilfredse med Eders Ophold i Washington, og at I ville vende tilbage med den Overbevisning, at I her efterlade gode Venner." De Tilstedeværende besvarede denne Tale med et „Haou". Efter en Pause rejste „den røde Sky" sig, gik hen til Smith, trykkede ham i Haanden og sagde: „Naar jeg taler, beder jeg altid den store Aand høre mig, fordi jeg taler Sandhed. De hvide Mænd fortælle mig kun Løgne, og det har gjort mig meget ondt, at jeg har været nødt til at rejse til Washington forat faa den store Fader selv (Præsidenten) i Tale." Derpaa satte han sig, men

rejste sig et Øjeblik efter og sagde: „Naar jeg taler om hvide Mænd, som fortælle mig Løgne, sigter jeg ikke til de hvide Mænd, som ere tilstede her.“ (Stor Munterhed, i hvilken endog enkelte af Høvdingene deltoge.) „Den spraglede Hale“ rejste sig, trykkede Kommissæren i Haanden og sagde: „Jeg er henrykt over at se Dem. Kan De gjøre Noget for mig i denne Sag, stoler jeg paa, at De gjør Deres Bedste. Vi skulle nok komme ud af det. Iøvrigt har jeg ikke meget at sige idag; jeg harført min Tolk med mig og vil gjerne høre, hvad De nu har at sige.“ „Den hvide Svane“ udtalte derpaa, at han maatte forhandle med den store Fader selv, og dertil vare flere Sammenkomster nødvendige, da Alt ikke kunde ordnes i en enkelt. Smith svarede, at Høvdingen maatte huske paa, at den store Fader havde et saa talrigt Folks Interesser at vaage over, at han kun kunde skjænke dem en kort Tid. Han skulde meddele dem, naar den store Fader kunde modtage dem. — Derefter trak Indianerne sig tilbage. Den næste Dag bleve de modtagne af Præsident Grant, som tog Enhver af dem i Haanden og sagde: „Jeg kan ikke tale med Eder idag angaaende den Sag, som har ført Eder hid, men jeg ønsker, at I helt og holdent desangaaende forhandle med Indenrigsministeren og Kommissær Smith. Jeg skal sørge for, at der ikke sker Eder Uret.“ „Enhjørningen“ svarede: „Jeg er lykkelig over at se den store Fader. En Del af dette store Territorium tilhører mig, men nu ville de hvide Mænd tage det fra mig. Min Oldefader, min Bedstefader have været Høvdinge, jeg selv er Høvding. Aldrig har jeg gjort Fordring paa Landet som min Ejendom; men idag gjør jeg Fordring paa det. Det tilhører mig, mig alene. Disse Mænd, som De ser her (han pegede paa de Indianere, som stode rundt om ham) ere Krigere, og de ville kjæmpe.“ Præsidenten afbrød ham, idet han bemærkede, at han ikke nu vilde forhandle med ham, og afskedigede derpaa sine vilde Gjæster. En senere Meddelelse fra New York af 5te Juni beretter, at Sioux-Høvdingene have afslaaet at sælge black-hills og pludselig have forladt Washington.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Evangeliets Forkastelse medfører Straf.

Guds Søns Evangelium er evigt og uforanderligt. Det indeholder Frelsningsplanen, som blev vedtaget i Himlens Raad, før denne Verdens Grundvold blev lagt, og er det eneste Middel, hvorved at Mennesket kan erholde det Privilegium engang at komme tilbage til Faderens Nærværelse og siden leve med ham i Glæde og Fred i al Evighed. Det indeholder foruden Frelsningsplanen en Mængde Skikke, Bud, Anordninger, Ordinancer, Gaver og Kræfter, der ligeledes ere uforanderlige, og som stedse have karakteriseret Guds Kirke og Menighed paa Jorden. Naarsomhelst at han har aabenbaret en Del eller Fylde af sit Evangelium til noget Folk, som

han har anerkjendt som sit, have disse Ting stedse været bekjendte blandt det saaledes begunstigede Folk. Men uagtet Evangeliet frembyder saa mange Fordele fremfor de menneskelige Systemer, og uagtet dets Skjønhed og Harmoni og de mange Velsignelser og Forjættelser, som knytte sig dertil, lære vi af Fortidens Historie, at Mennesket er saare uvilligt til at indgaa paa de af Gud foreskrevne Betingelser og antage det himmelsendte Budskab. Vi finde, at de langt hellere ville klynge sig til deres let forgjængelige Institutioner og Systemer end opgive deres traditionelle Begreber og antage, hvad der er rimeligt, fornuftigt og godt. Saaledes var det Tilfældet med Slægten i Noæ Dage. Skriften siger, at Menneskene dengang vare meget onde og ugudelige. De vandrede i deres egne onde Lyster og Begjærligheder, og under disse Forhold fandt Gud det nødvendigt at oprejse en Profet forat advare dem om de Straffedomme, som han vilde lade komme over dem, hvis de ikke omvendte sig fra deres syndige Levnet og vilde lytte til hans Tjeners Ord. Noa, den Retfærdigheds Prædikant, forkyndte længe og ihærdig det samme Evangelium, som Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige frembære for Folket i vor Tid. I en Tid af 120 Aar opløftede han sin advarende Røst til Folket, bød dem at tro paa Jesum Kristum, der skulde komme i Tidens Midte, omvende sig fra deres Synder, blive døbte til deres Synders Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Men ak! kun syv Sjæle udaf den store Mængde vare villige til at lytte til hans Alvorsord. Den bestemte Dag i det Herrens Aar 1656 efter Skabelsen oprandt, da Herren vilde opfylde, hvad han havde talet ved sin Tjeners Mund. Noa selv ottende indskibede sig i Arken, og Herren selv, siger Skriften, lukkede til efter ham. Himlens Sluser aabnedes, og Regnen strømmede ned i Mængde; de Tusinder af Mennesker, der havde forkastet Noæ Budskab, omkom i Vandfloden, medens de otte Sjæle vare vel bevarede i Arken, som svømmede ovenpaa Vandene og omsider landede paa et sikkert Sted.

Et andet lignende Tilfælde haves med Indbyggerne i Sodoma og Gomorra. Befolkningen i disse to Stæder var dybt nedsunken i Ugudelighed og var meget fordærvet. Herrens Befaling lød til dem, at de skulde omvende sig, men kun Loth, hans Hustru og tvende Døtre efterkom den advarende Røst og forlode Staden, hvilket var det eneste Redningsmiddel for dem. Medens disse Stæder gik op i Luer og Indbyggerne saaledes bleve opbrændte, vare Loth og hans Familie vel forvarede med Undtagelse af hans Hustru, der formedelst Ulydighed paa Vejen var bleven til en Saltstøtte.

Atter et andet slaaende Exempel haves med Jøderne i det første Aarhundrede efter Kristus. Evangeliet med dets Gaver, Kræfter og Velsignelser, Bud og Anordninger var gjengivet iblandt dem. Tusinder af Herrens Tjenere foruden Jesus Kristus selv og hans Apostle bare Vidnesbyrd derom. Johannes den Døber og hans Disciple raabte Omvendelse til Folket og bød dem allevegne at lade sig døbe til deres Synders Forladelse. Men vare de villige til at antage deres Budskab? Anerkjendte de Kristus som Guds Søn? Vare de villige til at afstaa fra deres onde Gjerninger og i Fremtiden føre et bedre Liv? Ak nej, Evangeliet forkastede de, Kristus selv blev forfulgt, hadet, bespottet, udlet og tilsidst korsfæstet sammen med to Forbrydere. Samme Skjæbne rammede de fleste af Apostlene og hans tro Disciple; men kunde en saadan Fremgangsmaade, en saadan total Forkastelse af Evangeliet

og dets Budbærere blive taalt uden at medføre den sværeste Straf for de Ugudelige? Forbandelsen har hvilet over den jødiske Nation bestandig siden den Dag. Omtrent ved Aar 70 e. K. bleve Jøderne aldeles fordrevne fra det forjættede Land og have siden den Tid været adspredte blandt alle Jordens Nationer, hvor de have været udsatte for de sværeste Forfølgelser og bleven mishandlede paa mange forskjellige Maader. Profetien er herved gaaen i Opfyldelse, som siger: „Jeg vil udrydde Israel fra at være i Landet, som jeg haver givet dem, og det Hus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg lade fare fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk." (1. Kong. 9, 7.) Atter: „Derfor skal Zion pløjes som en Ager for Eders Skyld, og Jerusalem blive til Stenhobe, og Husets Bjerg til Høje i en Skov." (Mik. 3, 12.) Og idet Kristus taler om Templet, siger han: „Se I ikke alt dette? Sandelig siger jeg Eder: Her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." (Matth. 24, 2.)

Vi se saaledes, at Evangeliet til alle Tider har været forkastet af den store Hob, men vi se samtidig, at Straffen aldrig er udebleven. Gud ønsker ikke at berøve Menneskene sin fri Villie; de have Rettighed til at annamme eller forkaste efter eget Behag, men de maa da ogsaa finde sig i at blive straffede, ikke alene for deres Ulydighed, men ogsaa fordi de ihjelslaa Guds Profeter. En saadan Handling kan ikke gaa ustraffet hen. Det er imidlertid ikke som Nation alene, at Menneskene blive straffede for Forkastelsen af Evangeliet. Forbandelsen hviler tillige over Mennesket som Individ. „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." Med andre Ord, Evangeliet er til Liv og Frelse for dem, som annamme det, men til Død og Fordærv for dem, som forkaste det. Den nærværende Slægt kan glæde sig ved, at Evangeliets Lys er tændt iblandt dem. Tusinder af Israels Ældster bære dette Vidnesbyrd til Jordens Nationer. Frugten af det evige og uforanderlige Evangelium viser sig iblandt de Troende. De Blinde se, de Døve høre, de Stumme tale, de Halte gaa, de Lamme springe, og Tusinder af Mænd og Kvinder glæde sig ved den glade Tidende om Guds Riges Oprettelse og Evangeliets Gjengivelse til Jorden. Men hvad vil Følgen blive, hvis Menneskene nu ligesom fordum ville forkaste Herrens Tjeneres Vidnesbyrd? Den samme Straf og Fordømmelse vil komme over denne Slægt som over enhver tidligere, der har forkastet Evangeliet. Og denne ugudelige Slægts Skjæbne er allerede bleven forudsagt af Profeterne. „Se," siger Malakias, „Dagen kommer, der brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige og hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, og den skal ikke lade dem Rod eller Gren." (4, 1.) „Thi det er Tiden, at Dommen skal begynde fra Guds Hus; men begynder den først fra os, hvad Ende vil det da faa med dem, som ikke tro Guds Evangelium? Og dersom den Retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den Ugudelige og Synderen komme frem?" (1. Petr. 4, 17. 18.) „Han vil komme og bringe Hævn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige; hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magts Herlighed." (2. Thess. 1, 8. 9.) Atter: „Folk skal opreise sig imod Folk og Rige imod Rige, og der skal ske Jordskjælv her og der, og der skal være Hunger og Oprør. Disse Ting ere en Begyndelse til Smerterne." (Mark. 13, 8.)

Lad den Fornuftige og Tænkende overveje disse Ting, og søge at komme til Kundskab om Lærdommene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Om han er oprigtig og ydmyg for sin Gud, vil han faa et levende Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden deraf.

Guvernør Axtell forflyttet. — Af de senest ankomne Efterretninger fra Utah erfare vi, at Utahs hidtidige Guvernør, Hr. S. B. Axtell, er forflyttet til Ny Mexiko. Hr. Axtell har i den Tid, han har indehavt Guvernørskabet i Utah, gjort sig almindelig elsket af Folket ved sin humane og upartiske Optræden. Territoriet har i den korte Tid, han har indehavt dette høje Kald, nydt en sand Fredsæra, og det er med Beklagelse, at Folket har modtaget Budskabet om hans Forflytning. Vore Modstandere, „Ringen" og dens Medlemmer i Salt Lake City, ere imidlertid de Eneste, der glæde sig over denne Forandring. Da Ex-Guvernøren først kom til Utah og ikke strax viste Tilbøjelighed til at tage Parti med dem, have de fra den Stund af gjort Alt forat faa ham væk. Paa mange Maader have de søgt at nedrakke hans Karakter og stille ham i et slet Lys for et fremmed Publikum, men ved sin Upartiskhed og Dygtighed som Guvernør har han erhvervet sig Majoritetens Tillid, Agtelse og Hengivenhed. En vis Geo. W. Emery skal være udset til hans Eftertræder

---

Det er os en Glæde at kunne meddele, at Emigranterne, der afgik herfra den 25de Juni og fra Liverpool den 30te s. M., lykkelig og vel ankom til New York den 13de Juli.

Korrespondance.

Amerika.

Salt Lake City den 6te Juni 1875.

Præs. Jos. F. Smith.

Kjære Broder!

— — — Vi ere Alle ved god Helbred, og saa vidt jeg ved, er det Samme Tilfældet med Deres Familie.

Alting gaar sin sædvanlige rolige Gang. Jeg kan ikke skrive Dem til, som jeg vilde, eller som jeg kunde tale til Dem. Men jeg kan sige, at Værket gaar hurtigere fremad og opad, end de fleste af Folket ere vidende om. Afvigte Thorsdag Aften talte Præsidenten ligefrem. Han gav os Herrens Ord, hvilket var, at Folket maa efterleve deres Religion, ellers vilde Herren straffe dem. Sagde, Herren vilde tage Lamaniterne til at hjælpe at udføre Værket. De komme ind i hundredevis. Der er allerede bleven døbt 2000. Jeg har mer eller mindre at døbe hver Uge og har en Døbefond lige foran min Dør, fyldt med godt, rent Vand, hvor vi administrere Ordinancen.

Forrige Søndag omdøbte vi en Indianer, som blev døbt for nitten Aar

siden i Salmon River. Efterat have faaet Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og var bleven ordineret, profeterede han, at nu „skulde jeg døbe Fireogfyrretyve paa én Dag, men efterhaanden, skjøndt jeg blev gammel, skulde jeg komme til at døbe fra Morgen til Aften, og det vilde vedvare for flere Aar;" sagde videre, at der for Øjeblikket var ni Stammer paa Vejen hertil forat blive døbte. O Joseph, hvor jeg glæder mig ved dette! De komme ind i hundredevis forat undersøge, blive tilfredsstillede og døbes.

Gud velsigne Dem, Ældsterne og alle trofaste Hellige.

Bestandig Deres
Dimick B. Huntington.

Tidligere arktiske Expeditioner.

(Fra „Newcastle Daily Chronicle".)

Da saa megen Interesse lagdes for Dagen ved den fra Portsmouth fornylig afgaaede arktiske Expedition, vil det sikkerligen interessere at se en kort Beretning om de tidligere Forsøg, som ere blevne gjorte forat udfinde en Nordost- og Nordvest-Passage. Det første anstillede Forsøg paa at udfinde en Nordvest-Passage blev gjort af en Portugiser ved Navn Corte Real, som blev overdraget dette Hverv af Henrik den Syvende paa Betingelse af at han vilde sejle under engelsk Flag og, efterat have betalt Bekostningen ved sin Expedition, at give Kongen en Fjerdedel af Indtægten af noget ukjendt Land, som han maatte opdage. I 1585 oprettedes der et Selskab i London, kaldet „Forening for Opdagelsen af Nordvest-Passagen", og det var paa dette Selskabs Vegne, at Kaptejn Davis sejlede til det Stræde, som idag bærer hans Navn. Fra Aaret 1745 til 1818 udlovede Parlamentet en Belønning af 20,000 Pund Sterling for Opdagelsen af denne Passage, hvilket Beløb senere i sidstnævnte Aar blev nedsat til 5000 Pund Sterling. Forat erholde denne Belønning maatte enten 110, 120 eller 130 Grader vestlig Længde passeres, hvilket Kaptejn Parry i 1824 udførte. Nedenfor gives en kronologisk Liste over alle de Rejser, som ere blevne gjorte til de arktiske Egne i Opdagelses-Øjemed.

1553, Maj 20de. — Sir Hugh Willoughbys Expedition sejlede fra Themsen forat finde en Nordost-Passage til Kina. I 1558 berettedes der, at Skibene havde ligget indefrosne i Isen nordenfor Lapland, hvor Expeditionen totalt forulykkede.

1576. — Sir Martin Frobisher sejlede fra Themsen forat finde en Nordvest-Passage til Kina, da han naaede, hvad der siden kaldes Hudsons Bugten.

1585. — Kaptejn Davis' Expedition afgik i samme Øjemed.

1594. — Den hollandske Expedition under Kaptejn Barrantz's Ledelse afgik forat udfinde Nordost-Passagen.

1602. — Weymouths og Knights Expedition.

1610. — Kaptejn Henry Hudson sejlede med en Expedition forat opdage Nordvest-Passagen til det Stille Hav. Han gjorde fire Rejser i meget hurtig Paafølge, og opdagede paa sine Hændelser den Bugt, som nu bærer hans Navn. Denne blev

opdaget af Frobisher under Dronning Elizabeths Regjering, omendskjøndt Hudson vovede sig højere imod Nord end den forrige Eventyrer. Hudson blev, medens han paa sin fjerde Rejse overvintrede i denne Bugt, kastet i en Baad tilligemed fire Andre af hans Søfolk og omkom.

1612. — Sir Thomas Buttons Expedition afgik.

1616. — William Baffin sejlede med en Expedition og naaede den Bugt, som nu gaar under Navn af Baffins Bugten. Omfanget af denne Opdagelse blev meget betvivlet, indtil Ross's og Parrys Expedition konstaterede, at Baffin var fuldkommen rigtig.

1631. — Foxes Expedition.

1742 til 1769. — I 1742 afgik Middletons Expedition, i 1746 Moore og Smiths, og i 1769 Hearnes Land-Expedition.

1773. — Kaptejn Phipps, senere Lord Melgrave, tog ud paa sin Expedition.

1776, Juli 12te. — Kaptejn Cook med „Resolution" og „Discovery". Han kom aldrig tilbage til England, da han blev dræbt af de Vilde paa Hawaij den 14de Februar 1779. Hans Expedition naaede Sheerness den 4de Oktober 1780.

1789. — Kaptejn Duncans Rejse.

1790. — Kaptejn Duncan sejlede til de arktiske Egne.

1795. — „Discovery", Kaptejn Vancouver, vendte tilbage fra en Opdagelsesrejse paa Nordvest-Kysten af Amerika.

1815. — Løjtnant Kotzebues Expedition.

1818. — Kaptejn Ross og Løjtnant Parry med „Isabella" og „Alexander".

1819, Maj 4de. — Løjtnanterne Parry og Liddon med „Hekla" og „Griper". De vendte tilbage til Leith den 3die November 1820.

1821, Maj 8de. — Kaptejnerne Parry og Lyon med „Fury" og „Hekla".

1819—22. — Kaptejn Buchan og Løjtnant Franklins Expedition med „Dorothea" og „Trent".

1824. — Kaptejn Parry tog ud paa en tredie Expedition med „Hekla".

1825, Februar 16de. — Kaptejnerne Franklin og Lyon afgik fra Liverpool efterat have forsøgt en Land-Expedition.

1827, Juni 22de. — Kaptejn Parry foretog sin fjerde Rejse med „Hekla", som afgik fra Deptford ved Themsen, og vendte tilbage den 6te Oktober efterat have naaet et Sted 435 engelske Mil fra Nordpolen.

1833, Oktober 18de. — Kaptejn Ross's Expedition ankom til Hull efter en Fraværelse af fire Aar, og da alt Haab om hans Tilbagevenden var bleven opgivet. I 1830 opdagede han Boothia Felix, og den 31te Juni kom han til et Sted, som han ansaa forat være den sande magnetiske Pol. Hans Skibs Udséende vakte megen Forundring og Nysgjerrighed; Mange rejste Hundreder af Mil forat se det. Skroget var aldeles afklædt sin Maling og havde Udséende af at være bleven nylig høvlet.

1835, September 8de. — Kaptejn Back og hans Ledsagere ankom til Liverpool fra deres farlige arktiske Land-Expedition, efterat have besøgt Great Fish River og undersøgt dens Løb til Polarhavet. I December samme Aar skjænkede det geografiske Selskab Kaptejn Back Kongens aarlige Præ-

mie for sine Polar-Opdagelser og dristige Foretagender.

1836, Juni 21de. — Kaptejn Back sejlede fra Chatham med et Krigsskib „Terror" paa en Undersøgelses-Expedition til Wager River.

1845, Maj 24de. — Sir John Franklin og Kaptejnerne Crozier og Fitz James forlade England med Skibene „Erebus" og „Terror" for det arktiske Hav. Det uheldige Resultat af dette Foretagende er altfor vel bekjendt.

1850, Januar 20de. — Kommandør Collinson og M'Clure med „Enterprise" og „Investigator" sejlede østover forat opsøge Sir John Franklin, og den 26de Oktober opdagede Kaptejn M'Clure Nordvest-Passagen. Den 6te September opdagede han et højt Land, som han kaldte Barings Land; den 9de atter Land, som han opkaldte efter Prinds Albert; den 30te frøs Skibet inde. I en Slæde-Expedition den 26de Oktober naaede han Point Russell, og fra en Højde af 600 Fod saa han Parry eller Melville Sund forneden. Strædet, som forbinder Atlanterhavet med det Stille Hav, benævnte han efter Prindsen af Wales. „Investigator" var det første Skib, som gjennemkrydsede Polarhavet fra Behringsstrædet til Behringsøen. Kaptejn M'Clure vendte tilbage til England i September 1854, blev slaaet til Ridder og belønnet med en Gave af 5000 Pund Sterling; en lignende Sum blev uddelt blandt hans Officerer og Mandskab.

Fra 1848 til 1865 bleve ikke mindre end 21 Expeditioner udsendte forat opsøge Franklins Expedition, af hvilke sem bleve udrustede af Lady Franklin, hovedsagelig paa hendes egen Bekostning. Nogle af disse Expeditioner gjorde mange værdifulde Opdagelser, og de jordiske Levninger af mange af Officererne bleve fundne, hvilket tilfulde godtgjorde, at de vare omkomne.

1858. — En svensk-norsk Expedition over Spitsbergen.

1868, Maj 24de. — En tydsk Expedition forlod Bergen og vendte tilbage i Oktober 1871.

1871. — Efterat „Polaris" under Kaptejn Hall, en Amerikaner, havde naaet en højere Breddegrad end noget Skib endnu havde opnaaet, grundstødte Skibet ved Smiths Sund; Mandskabet blev bragt til England med et Hvalfangerskib fra Dundee.

1872, Juni 13de. — En østrigsk-ungarsk Expedition under Løjtnanterne Weprecht og Payer forlod Bremerhaven og vendte tilbage 1875.

Opretholde dit Humør ved gode Tanker. Nyd dine bedste Venners behagelige Selskab, men vær maadeholden i alle dine Nydelser. Lær at være lykkelig, naar Du er alene, hvilket bestaar i at nære et godt Haab og en ædel Stræben, føre et arbejdsomt Liv og ved bestandig at have et vist ædelt Maal for Øje. Vær altid forsigtig i din Samtale med Verden, saa at Du stedse kan have Fred fra den Kant, tal aldrig ilde om Nogen, behandl din kjendte Fjende med Høflighed og vend dit Øre fra onde Meddelelser af enhver Slags.

Poesi.

Sang for Søndagsskolens Elever.

Mel.: Jeg priser ej Stormænd.

Kom alle Smaapiger og Drenge, syng med!
Kom, jubler Enhver, som har Tunge,
For til Søndagsskolen det gjælder afsted,
:,: Og for den skal Lovsangen runge. :,:

I Skolen vi finde om Søndagen Ly,
Og lære det Rene og Sande.
Vi lære hver List og hver Udyd at sly,
:,: Som ej kan med Sandhed sig blande. :,:

Vi lære at passe vor daglige Dont,
Vi lære, hvad godt er for Livet,
Og aldrig det Gode betale med Ondt —
:,: Den Lære vor Gud har os givet. :,:

Vi lære at elske vor Fa'r og vor Mo'r,
Og gjøre, hvad de vil os byde;
Thi Gud haver lovet: „Du skal blive stor,
:,: Hvis Fa'r og hvis Mo'r Du vil lyde." :,:

Se derfor vi ønske i Skolen at gaa,
Der Kundskab ved Flid vi kan høste.
Da vil os fra Banen ej Fjenderne slaa —
:,: Ved Kundskaben kan vi os trøste. :,:

Hvad er vel paa Jordlivets knudrede Vej
Vor Vandring, naar Intet vi lære?
Men har vi af Kundskaben Forraad, da ej
:,: Behøver vi Dosmere være. :,:

Kom derfor Kamrater, kom synger med Lyst!
Lad Tonerne runge og bæve!
Enhver, som har Hjerte og Stemme i Bryst:
Et Hurra for Skolen — den leve!

Thor.

Hvis man aldrig dømmer en Anden, førend man rolig har iagttaget ham, indtil man har hørt ham, spurgt ham ud, sat ham paa Prøve og sammenlignet ham med En selv og Andre, vil man aldrig dømme uretfærdig.

Erfaring er en god Skolemester, omendskjøndt ofte temlig stræng; der er kun ringe Fare for, at vi skulle forglemme de Lektier, den lærer os.

Den sikreste og bedste Maade at finde ud, hvad vore fremtidige Pligter ville være, er at gjøre, hvad det Nærværende kræver af os.

Dyd er Menneskets bedste Ven til alle Tider, og de bedste Kamrater ere gode Bestræbelser og hæderlige Følelser.

Jens Nielson afgik ved Døden den 2den Juni i Cache Co., Utah.

Afdøde var født den 24de Februar 1796 i Arnago, Danmark; forenede sig med Kirken i Sommeren 1852, kom til Utah i 1854 og optog sit Bosted i Lehi, men flyttede i 1869 til Newton og blev ordineret til Høipræst. Han døde i god Tro paa Evangeliet.

Jens Larsen Jenson døde i en Alder af noget over 47 Aar af Lungebetændelse den 10de Juni i Fairview, Sanpete Co.

Afdøde var født i Engstrup, Jylland; blev et Medlem af Kirken i Juni 1865; emigrerede til Utah med sin Hustru og eneste Datter i Efteraaret 1866; levede siden den Tid i Sanpete og Sevier Co. og var en god Sidste Dages Hellig. Han døde i fuld Tro paa Evangeliet og efterlader Hustru, Børn og Børnebørn. (D. S.)

Adresse:

C. J. Gustafson.

Stora Nygatan Nr. 38.

Malmø.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.